

Estimat Joan,

Suposo que et recordaràs de mi, dels dies de platja i poesia de Cadaqués. Com quan plou quan no ha de ploure, el món va boig i m'han publicat un llibre. A més la Teresa es casa i tot va més ràpid que no sembla. Em sembla però, que he mig descobert la manera que tot sembli més tranquil i assossegat. I ben al contrari de com em pensava tot consisteix en estar-se una mica quiet. Et vaig comentar que tenia una narració llarga mig embastada i que preferia dedicar-m'hi un bon temps. Em vas recomanar que escrivís poc i bé, o que escrivís molt i publicés només el necessari. Bé, com tots els cadells d'aquesta literatura afamada de carn tendra i jove m'han tirat ja pel precipici de les novetats de la cantera. Tan jove, que segons el blurb del llibre tinc tres anys, un anyell precoç, una monstruositat de nen espavilat. Ara fora bromes, i espolsant-me aquests sobraments d'amor propi, estic content de com ha quedat el llibret, però també perplex. Aquest conte havia guanyat un premi i s'havia de publicar tant si com no. Ara no me'n penedeixo i si fa pudor de peix congelat ja n'aprendré més endavant. Ja m'imagino que a les teves alçades de la vida llegir segons què ja no ve de gust. Per tant si mai et vaga de mirar-t'ho, encara que sigui només una mica de lectura-pinzellada ja em diràs què t'ha semblat. Jo ja hi veig errors, però potser són errors que no em sé explicar, i que ni ara no sabria arreglar sense haver de canviar-ho tot. Aquests errors són, crec, la condició sine qua non del meu aprenentatge.

Vaig llegir el "Papers, Cartes, Paraules" d'en Gabriel. Ja devies notar que tant jo com la Teresa som bastant xafarders, i

aquest llibre em va divertir molt, sobretot les cartes amb el Gil de Biedma i les ressenyes de llibres. Algunes entrevistes m'han agradat molt.

Potser et va semblar a Cadaqués - i potser és veritat- que anava assedegat d'opinions d'autoritat literària, que m'ho creia tot i no guipava les engatussades. Suposo que la subtilitat també s'educa i la ingenuïtat és untros de suro on un s'aferra per flotar. Sempre he tingut la sensació de no ser prou trapella. Potser l'abundància fàcil que tu deies ha esmussat les ironies. Com que sense còmplices no hi ha ironies, espero que algun dia em puguis dir, que no t'he deixat sol.

Bernat.

B
+
oct-90